

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

i Amos 2.11

S. ff. 25. 6. 15.

k Psal. 118.

100.

Vide Bellar.

apud ca. 35.

viribus ad ferendum laborem; nec consuetudo ad eò est radicata, ut non possit mutari. Quamobrem dixit Deus populo suo, se ex eius iuuenibus iurare N. zareos, quos nunc Religiosos vocamus. & in eo respexit Concilium Tridentinum, cum constituit, professionem in quacunque Religione virorum quàm mulierum non debere fieri ante decimum sextum annum expletum; & quæ ante fieret, esset nulla. Quamvis diuina vocatio non his ætatibus alligata: & quando illa cum efficacia adest, omnis ætas bona: (seruatis interim Ecclesiæ sanctæ, ac Religionum ipsarum decretis illa enim, puerorum intelligentiam illustrat, ut (quemadmodum dixit David) *super senes intelligant*; & senum cor emollit, ut molliores sint, magis dociles, quàm pueri & iuuenes. Paulus magni Antonij discipulus viam perfectionis inchoauit valde senex; eò tamen peruenit, ut stupenda, & maius quàm eius Magister, opera efficeret. Cum enim tardius viam illam impulsus esset, accelerauit gressu, ut æque proficeret, atq; qui citius peruenisset. Sancti Placidus & Maurus, alijque Sancti benedicti discipuli in parua ætate inchoauerunt: sed super seipsos sese eleuarunt ad senum facultatem, ex quo deprehenditur ignorantia & carnalitas aliquorũ huius temporis hæreticorum dicentium, nullos esse admittendos ad professionem Religiosam ante annum septuagesimum aut octuagesimum, quod attuli, ut intelligatur, quod & ipsi sentiebant, statum Religiosum esse bonum, ut quis in eo non oritur: ex quo facile inferre potuissent, etiam ad vitam in eo duccendam esse bonum; esseque magnæ felicitatis in eo statu viuere, in quo optatum mori.

§. 2.

Stotus hic
alios om-
nes excedit

VLTERIVS etiam progreditur Prouidentia diuina, ostendens, quomodo faciat ipsam Religionem, dum ex reliquis omnibus Ecclesiasticis status tam secularis, quàm Ecclesiasticæ Reipublicæ homines ad eam vocat ac deducit: hoc enim apertum indicium est, statum Religiosum aliis status liberos excedere in omnibus, aut certe in aliquo, quod sit magis ad vitam, ut propriam quis perfectionem & salutem consequatur. Nunquam enim Deus ex aliquo statu quemquam vocat, aut educit, nisi ad alium perfectiorem, aut securiorem. & ut à seculari Republica initium faciamus libris & solutis omissis, ex quibus prospicitur reliquis omnibus status, ipsi Religioso in multo maiori numero, quàm ex alijs. Summus initium ab statu Coniugali: ex quo diuina vocatio aliquos deducit ad Religionem, ex quodam singulari priuilegio ei in Evangelica lege concessa. Nam & si matrimonium ex natura sua sit status perpetuus, & indissolubilis.

I.

is voluit tamen Deus, dissolui posse antequam inter ipsos coniuges per carnalem copulam consumeretur; si alter illorum Religionem ingrediatur, & professionem in ea emitat: ita vt alter liber omnino maneat: vt si velit, aliud matrimonium in ea. Quod tamen priuilegium non est alicui sacro ordini etiam Sacerdotio, aut alteri statui Ecclesie concessum; non enim dissoluitur matrimonium ratum per vllum aliam Ecclesie statum, nisi per Religionem: qua Religiosus moritur mundo, vt Christo soli viuat. Cum igitur mors corporalis alterius coniugis vinculum dissoluat carnale matrimonij etiam consummati: non miram est, si matrimonij solum rati vinculum dissoluatur, spiritali ac ciuili morte, quae fit in Professione Religiosa. Ideoque Deus speciali vocatione multis huiusmodi coniugibus inspirauit, vt relictis suis sponfis, aut coniugibus, ante consummationem transirent ad statum Religiosum, vt in perpetua castitate illi seruirent. Ita fecerunt Sanctae Tecla, Caecilia, Euphrasia; Sancti Alexius, Leobardus, & duo amici Sancti Augustini, praeter alios, quos referunt historiae Sanctorum. Nec desunt Doctores qui dicant Sanctum Ioannem Euangelistam fuisse sponsum in nuptijs in Cana Galilaeae, quibus CHRISTVS Dominus noster interfuit quasi eas approbans, suaq; praesentia maiorem eis adferens splendorem: Si enim illae non fuissent licitae, non ipse illis interfuisset. Sed vt intellexeretur, esse alium statum excellentiorem: initium dedit (vt ait Nicolaus Litanus) praedicto vitae Religiosae priuilegio, cum ipsum sponsum vocauit ad perpetuam virginitatem, in Societate & schola sua seruandam. Et quamuis haec historia non sit adeo certa; certissimum tamen est, CHRISTVM Dominum nostrum vocasse ad suum Apostolatam Sanctum Petrum, qui erat coniugatus, habebatq; filios; vxore eius praebente consensum: vt sic initium daret vocationi multorum similium coniugum, quam facere cogitabat, educendo eos ad vitam Religiosam: vt carnales nuptias ex communi vtriusque consensu (sine quo non possunt se inuicem separare) in spirituales continentiam in statu Religioso profitentium commutaret. Praeclarissimum fuit exemplum Paulini, viri suo tempore nobilissimi, diuitis, ac sapientis: qui cum sancta sua coniuge Tharalsia perpetuam seruauit castitatem in vita Religiosa. Sed nolo futur esse in antiquis exemplis recensendis, cum quotidie recentia videamus.

VENIAMVS ad statum Principum, Regum, & Imperatorum, quem homines huius mundi tanti faciunt, & in eo constitutis inuident: eo quod in eo simul sint opulentiae, voluptates, ac deliciae, honor, authoritas, & potestas, & quidquid mundani homines appetunt: & nihilominus voluit Dominus noster supernae suae

*Ita definitur
Tridentinum
sess.
24. Cano. 6.*

*Bellar. supra
S. Ambros.
lib. 2. de vir-
gin.
S. Aug. lib. 8
Conf. c. 16.
S. Greg. li. 3.
Dialog. c. 14
Pallat. in
hist. c. 8. de
Amonie, re-
fert S. Hiero-
nymum.*

*S. Hieron.
epist. 3. vo-
cat Monachum.*

2.

vocationis efficacitatem, ostendere, educendo multos ex eo statu ad Religiosum, deferentes regna imperia, & omnem amplitudinem ac diuinitas, quas in eo possidebant, & amplectentes Paupertatem, Obedientiam, Subiectionem in vita Religiosa. Pater Hieronymus Platus in præclaro libro; quem de bono status Religiosi edidit, magnum quendam catalogum harum vocationum; in quo refert septem Cæsares, & quinque Imperatrices; quatuordecim Reges, ac decem Reginas, præter innumeram multitudinem filiorum & filiarum Regum, Ducum, Comitum, Marchionum, & personarum Illustrissimarum ac ditissimarum, quæ Dei vocatione, rebus omnibus renunciantes, amplexæ sunt statum Religiosum. Dominus noster tanquam instrumenta quædam accepit, quibus res præstenderet rerum huius mundi vilitatem; & præstantiam, magnumque excessum, quo vita Religiosa illas excedit: quamuis hæc pauperula, delectaque videatur. Legeram (inquit Sanctus Bernardus) quod Sanctus Apostolus dixerat: *a non multos nobiles, non multos sapientes, non multos potentes* etc. *Deus, at nunc præter Regulam, mira Dei potentia, talium conuertitur multitudo, vilescit gloria præsens; inuentutis flos conculcatur; non reputatur generositas; Sapientia mundi, stultitia iudicatur; non acquiescitur carnis sanguini; parentum & charorum renunciat affectibus; fauores & honores ac dignitates reputantur vt stercorea, vt Christus lucri fiat. Quos ipse mundus propterea iudicat esse magnos, quod tantum animi & fortunæ habuerint, vt res ad eod magnas conculcarint. Iidem strenui viri opere confirmantur veritatem sententiæ, quam S. Ioannes Chrysostomus præterea sua eloquentia affirmat, multisque rationibus ostendit Religionem, præstantiorē esse, magisq; gloriosam & amandā, quàm Regiā dignitatem; sed dem tales viri tanta animi sui voluptate Regiæ dignitati renunciarint, vt Religionem profiterentur, in qua sunt Reges per excellentiam: vt qui seipso regere sciant, possintque pugnare, ac vincere insensissimos hostes, licet licet passiones; & regio quodam animo ponunt sub pedibus suis, quæ mundus collocat super suum caput, & viuunt in quiete & pace absque timoribus & terroribus; quia nihil desiderant, & omnia contemnunt, quæ sunt in hac vita. Quare tragicus Seneca dixit: Rex est, qui nihil metuit: hoc est regnum quisque dat: nam cum cælesti auxilio potest illud consequi; nec neque in vita, neque in morte timeat. Morietur enim securè, sciens, se de contemptum temporale Regnum aliud sperare æternum & immensum, quod nunquam amittet.*

TRANSEAMVS nunc ad Rempubicam Ecclesiasticam, ex qua diuina vocatio innumeros viros ad Religiosam Rempubicam condendam, & amplificandam educit. Et olim Sacerdotes & Episcopi educebantur ex

Lib. 1. cap.
26 & 27.

a. i. Co. 1. 26.
Epist. 110.

»
»
»
»

L. 2. contra
impugnato.
Religionem
serm. de cõ.
patatio Re-
giæ & Mo-
nachi.
Vide Platõ
lib. 2. cap. 16.

ipsis Religionibus, in quibus iam perfecti euaserant: vt propria muni-
 felicitus exercere possent, vt supra est dictum: postquam autem hi duo sta-
 tus distincti fuerunt ac segregari: vt ostenderet Dominus noster Religio-
 si status excellentiam, multos ex Sacerdotali statu vocauit ad Religionem
 amplectendam, vt in ea se magis perficerent. Sacerdotalis enim dignitas, qua
 Religiosa Professioni alias praestat, cum huic coniungitur, plurimum pro-
 ficere, ad sua ministeria perfectius obeunda. Quare etiam si Sacerdotes Para-
 ochi sint, & animarum curam gerant; sed quoniam non se obstringunt voto
 illis attendendi, possunt, (vt S. Thomas probat) officium illud relinquere,
 & ingredi quacunque Religionem, etiam inter alias minus perfectam, vt in
 ea propriae salutis & perfectioni attendant, Et ipsa Ecclesia potestatem eis
 ad id facit, etiam Episcopo repugnante, quando ex instinctu Spiritus San-
 cti ad perfectam ad eam vitam aspirant. Alia tamen est ratio de ipsis Epi-
 scopis, quorum status est Religioso praestantior, utpote virorum iam per-
 fectorum, & qui speciali voto ad bonum animarum subditorum suorum
 procurandum sese obstrinxerunt. Ac propterea non licet illis absque Sum-
 mi Pontificis facultate, Episcopatum renunciare, & ad Religionem transire,
 iuxta id quod Innocentius III. cuidam Episcopo scripsit: si pennas ha-
 bes, quibus satagas in solitudinem auolare: ita tamen illae strictae sunt ne-
 cessitates praecceptorum, vt liberum non habeas absque nostra permissione vo-
 latum. Sed etiam Dominus noster sancta sua vocatione dat Episcopis hu-
 milismodi alas, inspirans eis volatum hunc ad solitudinem status Religiosi,
 tanquam securioris magisque collecti: praecipue cum adest aliquod im-
 pedimentum ad proprium officium recte peragendum. Qua ratione Re-
 ligiosam vitam hoc honore & ornamento afficit, non solum educens ex ea
 numeros & excellentes Episcopos ac Pontifices ad Ecclesiae suae bonum
 & ornamentum; sed etiam eosdem reuocans, vt postquam aliquo tempo-
 re bene suo munere sunt perfuncti, illud deserant; & redeant ad quietem,
 quam in angulo Religionis prius habebant. Quod fecit Caelestinus V. qui
 educus ex Religione ad Summum Pontificatum, intra sex menses, illum
 resignans ac deserens, cum totius mundi stupore ad priorem suum statum
 est reuersus. Et S. Gregor. Nazianz. suum etiam deseruit Episcopatum, vt
 ad optatam suam solitudinem se reciperet. Et multi alij idem fecerunt, oc-
 culantes Episcopalem dignitatem, vt cum maiori humilitate in Religione vi-
 uerent, alij q; seruirent; fugientes honorem, quem ipsorum dignitas merebatur.

DEINQUE diuina Prouidentia fauere voluit parti Religionum, exten-
 dens & amplificans illas per omnes totius Christianitatis nationes ac pro-
 uincias, conuocans ex eis omnibus homines ad eas condendas, ne vlla esset
 Christiana natio, quae non esset patriceps domus huius, quam ad suam glo-

Cap. 2.

2. 2. 189. a. 7

19 q. 2. c.
sunt dua le-
ges.
S. Thom. 2. 2.
q. 185. a. 4.C. nisi cum
primum ex-
tra de re-
nunciacioneVide Platū
lib. 2. c. 27.§ 29.
Exempla
Pontifi-
cum & E-
piscopo-
rum.

4.

riam ipse erexit. Et propter eandem causam voluit: fundatores Religionum esse nationum diuersarum. Nam SS. Benedictus, & Franciscus fuerunt in Italia; SS. Brunus & Bernardus, Galli; SS. Dominicus & Ignarius, Hispani; & alij fuerunt aliarum nationum. Et ipsæ Religiones in diuersis Prouincijs: aliqua in Italia; alia in Hispania, aut Gallia, aut Germania: vt omnes honorem hunc assequerentur illustrium adeo familiarum nobilitate & præstantia: & ita maiori inter se amore coniunguntur, dum hoc bonum alia ab alijs participant.

CAPVT III.

DEVM DOMINVM NOSTRVM SENSIM PER *conciones & hortationes Religiosorum, & præclara exempla, feruentisque eorum Orationes, vocare multos ad statum Religiosum.*

Tract. 1. c. 2.
& 21.
Vocatio
Dei ad Religionem
duplex.

Colla. 3. c. 4

Tract. 3. c. 9

à Prov. 9. 2.

VOCATIO ad statum Religiosum miram illam varietatem habet, quam posuimus in primo Tomo, habere vocationem ingressum in Ecclesiam, aut gratia statum. Alia enim est interna, quam Deus efficit per seipsum & suas illustrationes & inspirationes; alia est externa, quam facit per alios homines, quos accipit tanquam instrumenta ad eam faciendam: quales sunt Concionatores & Confessarij, alijque viri spirituales & feruentes. Quorum consilijs, & exemplis (vt ait Cassianus) alios ad Religionem vocat, non minus efficacitate, quam cum id per seipsum facit. Inter hos viros primum cum (vt supra est dictum) obtinent ipsarum Religionum fundatores; & post eos viri valde exemplares, qui quasi earundem sunt columnæ. Nam quem admodum Christus Dominus noster per seipsum vocauit duodecim Apostolos, & alios discipulos; sed per eos postea vocauit & conuertit reliquum mundum ad suam condendam Ecclesiam: ita etiam per seipsum vocatione speciali vocauit Religionum fundatores, addens eis numerum aliquem lectorum sociorum, quibus succedunt alij, per quos plures postea vocantur familiam eam condendam & promouendam. Et hoc est quod Salomon dixit: a Sapiens diuinam postquam domum suam ædificasset, misit vocales suas, vt multos vocarent ad arcem, & ad mania ciuitatis, quam enim prius domum appellauit, eam nunc ciuitatem appellat, arcem habentem & mo-